

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 781/2017
08.11. 2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Саше Милетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 248/16 од 30.11.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 91/17 од 30.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 08.11.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Саше Милетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 248/16 од 30.11.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 91/17 од 30.03.2017. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 248/16 од 30.11.2016. године између осталих окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара који је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а у случају да у наведеном року не исплати новчану казну иста ће се заменити казном затвора рачунајући за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне за један дан затвора.

Истом пресудом одлучено је да окривљени АА на име паушала исплати износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде, док о осталим трошковима поступка суд ће одлучити посебним решењем.

Оштећени приватни тужилац ББ и АА за остваривање имовинскоправног захтева упућени су на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 91/17 од 30.03.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе пуномоћника противтужиоца - браниоца окривљеног ББ, адв. Ане Ђинђић Станимировић и пуномоћника приватног тужиоца – браниоца окривљеног АА, адв. Саше Милетића, и пресуда Основног суда у Алексинцу К 248/16 од 30.11.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Саша Милетић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде окривљеног АА ослободи од оптужбе, и усвоји захтев у смислу навода истог.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Саше Милетића, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адв. Саша Милетић, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, с обзиром да је првостепени суд у изреци пресуде изменио чињенични опис који не садржи противужба у погледу места извршења кривичног дела и радњи извршења, и тиме нарушио идентитет оптужбе и пресуде, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово са разлога што између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док закон не тражи идентитет у погледу правне оцене дела.

Суд је овлашћен да мења опис дела из оптужнице а да не прекорачи оптужбу уколико такав опис остаје у границама чињеничног основа оптужнице, то јест у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела.

У конкретном случају, а имајући у виду да се ради о истој радњи, истом догађају о коме се суди, то уношење елемената кривичног дела како се то наводи у поднетом захтеву (у односу на кућни број где се догађај десио, „након свађе“, ... „након тога дошло до међусобног хватања ... којом приликом је окривљени АА упутио увреду приватном тужиоцу ...“) у изреци првостепене пресуде не представљају прекорачење оптужбе, посебно имајући у виду да окривљени није

осуђен за теже кривично дело нити већу криминалну количину у односу на оптужење.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што се у захтеву не опредељује о ком се доказу ради и због чега га подносилац захтева сматра недозвољеним већ се оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима правноснажним одлукама што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Такође, захтев за заштиту законитости поднет је и због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, да правноснажним пресудама није решен предмет оптужбе, с тим што се ова повреда односи на овог окривљеног, али у својству приватног тужиоца, а из ког разлога сходно члану 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, из ког разлога је у том делу захтев недозвољен.

Наводима захтева, којима се указује да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи и да су дати разлози противуречни изреци, то јест, да је образложење контрадикторно само себи као и да је изрека противречна у односу на одлуку о трошковима кривичног поступка, из чега произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП то јест из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости у овом делу браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Остали наводи захтева браниоца окривљеног АА, а који се односе на налаз и мишљење вештака др Горана Видића, као и на исказе сведока и указивањем да првостепени суд није извео ни један доказ који би потврдио да је окривљени АА опсовао на начин како је то представљено противтужбом, као и указивање на погрешну одлуку о упућивању на парницу у погледу имовинскоправног захтева, оспорава се утврђено чињенично стање и оцена доказа од стране првостепеног суда, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, адв. Саше Милетића, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.**

**За Председника већа-судија
Веско Крстајић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић